

Butlletí Oficial del Centre d'Adults **Sant Carles**

Extra 30é Aniversari
octubre 2010

núm. **11**

En aquest inici de curs traïem el darrer núm. especial del la revista BOCA que hem preparat per la celebració del 30é aniversari de l'escola. Tancarem així l'aniversari i també una sèrie de seccions del BOCA concebudes per a l'esdeveniment. Comencem una nova etapa, i des del BOCA seguirem mostrant-vos tot el que des del CFPA programem i posem en pràctica cada curs escolar.

Intentaré exposar-vos, en aquest breu espai, quina és la identitat del centre i de quina manera podem fer que els nostres alumnes assolisquen les competències bàsiques que ens exigeix Europa. Ho farem mitjançant un cas concret que he viscut recentment, en compte d'abocar resums teòrics i legislatius.

Vaig estar el 7 de setembre, amb vora 800 companys de diferents centres de primària, secundària i adults, en la presentació de *l'oferta didàctica* que cada any fa la **Ciutat de les Arts i les Ciències**, per als centres educatius. El discurs inicial, a l'auditori de l'Oceanogràfic, va anar a càrrec d'Alicia Verdú Barrachina, Directora Comercial de la Ciutat de les Arts i les Ciències, i va començar dient-nos que allí “estàvem de tota València i voltants, però que a més, havien vingut professors de Castelló, d'Alacant, de Tarragona, de Terol i d'Eivissa. Per la qual cosa, per deferència a estes persones, la presentació seria en castellà”.

Com podem veure hi ha qui confon la deferència amb la diglòssia, la falsa bona educació amb la submissió, o fins i tot podríem pensar que més que ignorància és mala fe. Com que tot el professorat venia de zona catalanoparlant podríem suposar que la falsa deferència era pels dos, tres o cinc (un cotxe?) mestres de Terol que allí eren entre els 750 valencians, catalans i balears. Si no van ser capaços de pensar a convidar-los en una altra sessió per a castellans, podrien haver-ho solucionat tècnicament amb sistemes audio de traducció simultània. Suposem que la “ciutat de les ciències” d'això en sap...

El director general de la CAiC, Pedro García Ribot, va fer el mateix que la directora comercial. I després, entrats ja en la fase pràctica, la monitora que ens mostrava els tallers que han preparat per a l'alumnat ens va fer jugar a classificar plomes d'aus: una ploma rogenca, una rosada i una blanca que calia col·locar en l'expositor correcte: Ibis escarlata / Garceta / Espatula rosada... per animar el públic va dir: “venga hombre, que somos valencianos, las aves valencianas, aquí, l'Albufera...”

I ací ja caldria posar-se rigorosos, perquè si hi ha “aves valencianas” ho són perquè responen a una identitat concreta que les denomina, la del poble valencià. Si no, serien russes, o portugueses o... Els noms, la terminologia és **en valencià** i és així com les coneixem. Si ens les tradueixen (a nosaltres!) ja comencem a fer embolics: la “*garceta*” que demanava la xica, és la nostra “garsa blanca” o “martinet blanc” perquè la “*garza*” castellana és “l'agró” valencià, i la “garsa” sense més qualificatiu és la “*urraca*” castellana. Així doncs, ens veiem obligats a referenciar un dels més grans escriptors valencians del segle XV, que utilitzava tècniques lingüístiques que els castellans encara no podien ni imaginar, amb un desenvolupament extraordinari de la llengua catalana.

Una garsa blanca i una esmerla, segons explica **Joan Roís de Corella**, canten “ab dolça veu per art ben acordada”, una balada que constitueix la més delicada composició amorosa del nostre escriptor, titulada *Balada de la garsa i l'esmerla*. Eficàcia i elegància de la mà de Corella per a la llengua dels valencians. Tan antiga, tan digna, tan desenvolupada i, contràriament tan maltractada pels nostres dirigents i alts càrrecs actuals del País Valencià.

Al CFPA Sant Carles ensenyem què és una garsa blanca, què és la llei de Newton, els polinomis, l'humanisme i la mètrica... els nostres alumnes aprenen idiomes com aprenen els instruments i els processos matemàtics... i ho fan en valencià. Saben que a Eivissa, a Castelló, Alacant, Tarragona i València parlem la mateixa llengua i quan acaben el curs i vulguen seguir estudiant saben que podran arribar on s'ho proposaran. I si algun dia són directors generals de la Ciutat de les Arts i de les Ciències no faran el ridícul i sabran exercir el càrrec amb eficàcia i elegància, com Corella.

Vicent Terol i Calabuig
Director del CFPA sant Carles

PROGRAMA ACTE INAUGURAL DEL CURS ACADÈMIC 2010-2011 CFPA SANT CARLES

Dimecres, 20 d'octubre, 19.30 h.
Centre Cultural, Caixa Ontinyent,
Carrer Major d'Ontinyent.

Obertura, a càrrec del professor del CFPA, **Manolo Requena Collado**
Paraules de la Presidenta de l'Associació d'Alumnes del CFPA, **Pilar Juan López**
Paraules del Director del CFPA, **Vicent Terol i Calabuig**
Paraules de l'Alcaldeessa d'Ontinyent, **Mª Lina Insa Rico**

Lliçó inaugural, a càrrec del Director General de Caixa Ontinyent, **Vicent Penadés Torró**

Interpretació coral a càrrec del “Nou Orfeó” d'Ontinyent

Director: **Kike Soler Navarro**

PROGRAMA:

Urupagua

Jacinto Chiclana

Tú no sabe inglés

Gaudeamus Igitur

Vi d'honor

2003

1 gener
Lula da Silva,
36é president
de Brasil.

20 març
Inici de la
Guerra
d'Iraq.

Viatge del CFPA
a Mallorca

2004

11 març
Atemptats
d'Al-Qaeda
a Madrid. 191 morts.

Celebració
dels 25 anys

2008

Viatge a
l'Expo de
Saragossa

28 gen
50é aniversari
del bloc de Lego

10 des

Bernard Madoff protagonitza
la major estafa de la història.
(37.500 milions d'euros).

2007

27 des
Benazir Bhutto, líder de
l'oposició a Pakistan,
és assassinada
a Rawalpindi.

8 de març
Dia de la dona treballadora

2005

6 feb

18 morts a l'alberg de Todolella per inhalació de CO.

Inauguració del curs

29 ago

L'huracà Katrina devasta el sud dels EUA

20 gen

2009

Barack Obama, 44e president dels EUA

6 abr Terratrèmol a L'Aquila (Itàlia).

22 oct
Inauguració reforma integral planta baixa.

2006

18 juny

Referèndum a Catalunya per aprovar l'Estatut, respaldat per un 74 % dels vots.

3 juliol

Accident al metro de València. 43 morts.

Inauguració del curs

2010

12 gen

Terratrèmol a Haití.
230.000 morts.

10 jul

La manifestació més gran de la història de Catalunya.
1,5 M contra la sentència del TC

Conferència
Manel Joan Arinyó

9 d'octubre

Prolegòmens de la conquesta cristiana de València

Després de les ofensives d'Alfons el Cast, el seu fill Pere I el Catòlic llançà dues ofensives més contra València, el 1206 i el 1210 quan incorporà definitivament la primera comarca valenciana per als cristians: el Racó d'Ademús. Però, malgrat el Tractat de Caçola, que atribuïa als reis d'Aragó-Catalunya la conquesta del regne musulmà de València, els castellans no pararen d'exercir pressió als sarraïns valencians. El 1219 un exèrcit de castellans comandats per l'arquebisbe de Toledo emprengué l'ofensiva contra València. Fracassaren però, a Requena, i hagueren de tornar-se'n. Abú

Zayd, governador de València, cercà la pau amb els castellans. El 1225 s'entrevistà amb Ferran III el Sant i li reté vassallatge, més el pagament d'un gran tribut.

[El rei de Catalunya-Aragó, **Jaume I**, actuà contra la intromissió dels castellans. Amb només 17 anys, el mateix 1225 posà setge a la fortalesa de Peníscola i trameté una irada ambaixada a Ferran III pels tractes amb el rei almohade de València. Sense esperar contestació, ordenà una incursió a Castella per la banda de Sòria. Quan Abú Zayd va veure els moviments de Jaume I, s'afanyà a declarar-se tributari seu. Des de 1226 Zayd no cessà mai d'estar al servei de la política expansionista de Jaume I.]

Amb l'afebliment de l'imperi almohade començà la disgregació de llurs dominis, donant pas a la tercera

època de regnes de Taifa. El 1228 Yúsuf ibn Hud, un almogàver, segons les cròniques sarraïnes i cristianes de l'època, excepte la *Primera Crònica General* castellana que li atribueix ascendència reial, s'aixecà a Múrcia. Aixecà l'estendard negre dels *abbasís* de Bagdad contra el penó blanc dels almohades de Marràqueix i aconseguí la submissió d'Oriola, Dénia, Bairén, Xàtiva i Alzira. No mai València i el nord del país, que romangué fidel als almohades de Zayd. Els sarraïns andalusos que reconegueren aviat Ibn Hud se li sublevaren a la primera de canvi i reconegueren rei Ibn Yúsuf ibn Ahmad ibn Nasr, noble d'ascendència siriana, fundador de la dinastia *nasrí* que després regnaria a Granada. Ibn Nasr prengué el sobrenom d'al-Ahmar “el roig” i adoptà aquest color com a divisa contra el negre *abbasí* d'Ibn Hud.

Zaiyan ibn Mardanix: darrer rei musulmà de València

La insurrecció contra els almohades iniciada el 1228 per Ibn Hud es propagà a la regió de València, on va sorgir un cabdill local, Zaiyan ibn Mardanix, nét del germà del famós rei Lupo. S'emparà de València el 1229 i Zayd hagué de fugir i refugiar-se a Sogrob, prop del seu defensor el rei de Catalunya-Aragó. El 1236 perdé tota esperança de recuperar València; renegà de l'islam i es batejà amb el nom de Vicent.

La conquesta de la ciutat de València per Jaume I

Jaume I atacà el Puig la primavera de 1236 a través del seu oncle Guillem d'Entença. Guanyar el Puig volia dir guanyar tota l'Horta de València perquè és l'únic indret elevat i era la clau per a la conquesta de la capital. Les Corts generals, reunies a Montsó per Jaume I el 13 d'octubre de 1236, tractaren i acordaren la conquesta de València.

Zaiyan mobilitzà tots els seus recursos bèl·lics (600 genets i 11.000 peons) contra els defensors del Puig (100 cavallers i 2.000 peons). El 7 d'agost de 1237 s'esdevingué la batalla del Puig. Morí Guillem d'Entença i els nobles aconsellaren "l'evacuació del Puig per estar massa endinsat en terra de moros", però Jaume I reeixí a conhortar els defensors del Puig als quals prometé de no ultrapassar Terol ni Tortosa fins que hagué conquerit la ciutat de València. Zaiyan intentà llavors aturar l'ofensiva de manera diplomàtica, però ja era massa tard. El *Llibre dels Feits* ho explica en paraules del propi rei: **"Nós som venguts a hora e a punt que podem haver València, e així haurem la gallina e puis los pollets"**.

El 23 d'abril de 1238 la host de Jaume I es dirigí al Grau de València. Començava el setge en tota

regla. Inicialment l'exèrcit era de 140 cavallers, 150 almogàvers i 1.000 peons, però aviat augmentà amb nombrosos cavallers de Catalunya, Aragó i Provença.

El darrer prec de Zaiyan als seus correligionaris només fou escoltat pel sultà de Tunis. L'ambaixada musulmana la dirigia Ibn al-Abbar que recità un missatge en versos (el famós *qasida en sin*) que emocionà la cort del sultà. Hi trameté 12 galeres i 6 llenys però no pogueren desembarcar perquè els esperaven a la costa les forces de Jaume I. Perduda l'última esperança de socors, la desesperació s'apoderà dels musulmans. La host del rei En Jaume es reforçava amb cavallers vinguts d'Alemanya, d'Hongria, de les repúbliques italianes, d'Anglaterra... segons diu la *Crònica*, l'exèrcit cristià arribà als 1.000 cavallers i 60.000 peons. S'hi disposaren de la següent manera: al nord-est els ballesters de Jaca i un esquadró de cavalleria del Temple; al nord-oest el gran mestre de l'orde del Temple amb els seus cavallers; a l'oest destacaven les milícies de Barcelona; al sud-oest el comanador de l'orde militar de Sant Jordi d'Alfama amb la seua cavalleria; la reraguarda, formada pels tortosins, era darrere del campament reial.

A la primeria d'agost, el mateix rei havia conquerit una torre de la muralla enfront del raval de la Boatella. Els fonèvol i els trabucs de Jaume I, colpejaven sense descans i provocaven un impacte psicològic sobre els defensors i els habitants de la ciutat com mai havien vist abans. El calibre dels projectils, la cadència i la potència de tir eren molt superiors als que havia pogut emprar el Cid abans, per això la ciutat que resistí vint mesos el setge del Cid, ara caigué en tan sols cinc mesos. El 22 de setembre se signaren les capitulacions, que es feren públiques el 28 en hissar els moros la senyera reial a la torre de Bab as-Sahar, dita del Temple. **El 9 d'octubre de 1238 entrava Jaume I a la ciutat de València** i la *Crònica* ho ha deixat escrit amb belles paraules per a la posteritat: *e quan veiem nostra senyera sus en la torre, descavalcam del cavall e miram vers Orient, e ploram de nostres ulls e besam la terra, per la gran mercè que Déus nos havia feita.*

CONCLUSIÓ

La línia que du als valencians dels nostres dies com a poble- i per sobre de la infraestructura antropològica, **arranca de l'Edat Mitjana**. Concretament naix de la conquesta de Jaume I sobre les diferents taifes musulmanes, de la nova delimitació político-administrativa, del repoblament amb catalans i aragonesos i de la creació d'un corpus jurídic per part de Jaume I; **i no del passat pre-romà**. El que hi ha abans de Jaume I no origina cap identitat que ens haja arribat. Hi ha un abans i un després. L'antiga **civilització ibera** havia estat absorbida i **esborrada pels romans**. La **llatinització**, que hauria pogut donar un poble romànic diferent, va ser **absorbida per l'islam** - amb totes les conseqüències- i no quedà res d'aquella societat paleocristiana.

Tampoc de les incursions, dominacions i estades cristianes anteriors a la conquesta jaumina no quedà res: ni de les d'Alfons VI de Castella, ni de les d'Àlvar Hàñez, del Cid o Ximena, ni de les de Ramon Berenguer, ni de les del Bataller, ni de les del Cast, ni les de Pere I el Catòlic... ningú d'aquests va consolidar la conquesta per a la cristiandat, això és: **incorporació a l'Europa occidental**. Ningú modificà les **estructures político-administratives** en el format que ens ha arribat fins avui. Ningú produí un **canvi ètnico-cultural que tinguera una continuïtat fins avui**... sempre retornava, l'estat de coses, a la civilització musulmana. Va ser Jaume I, amb la conquesta catalana, que capgirà aquell estat de coses i va fer nàixer el **poble valencià**.

Sobre la senyera

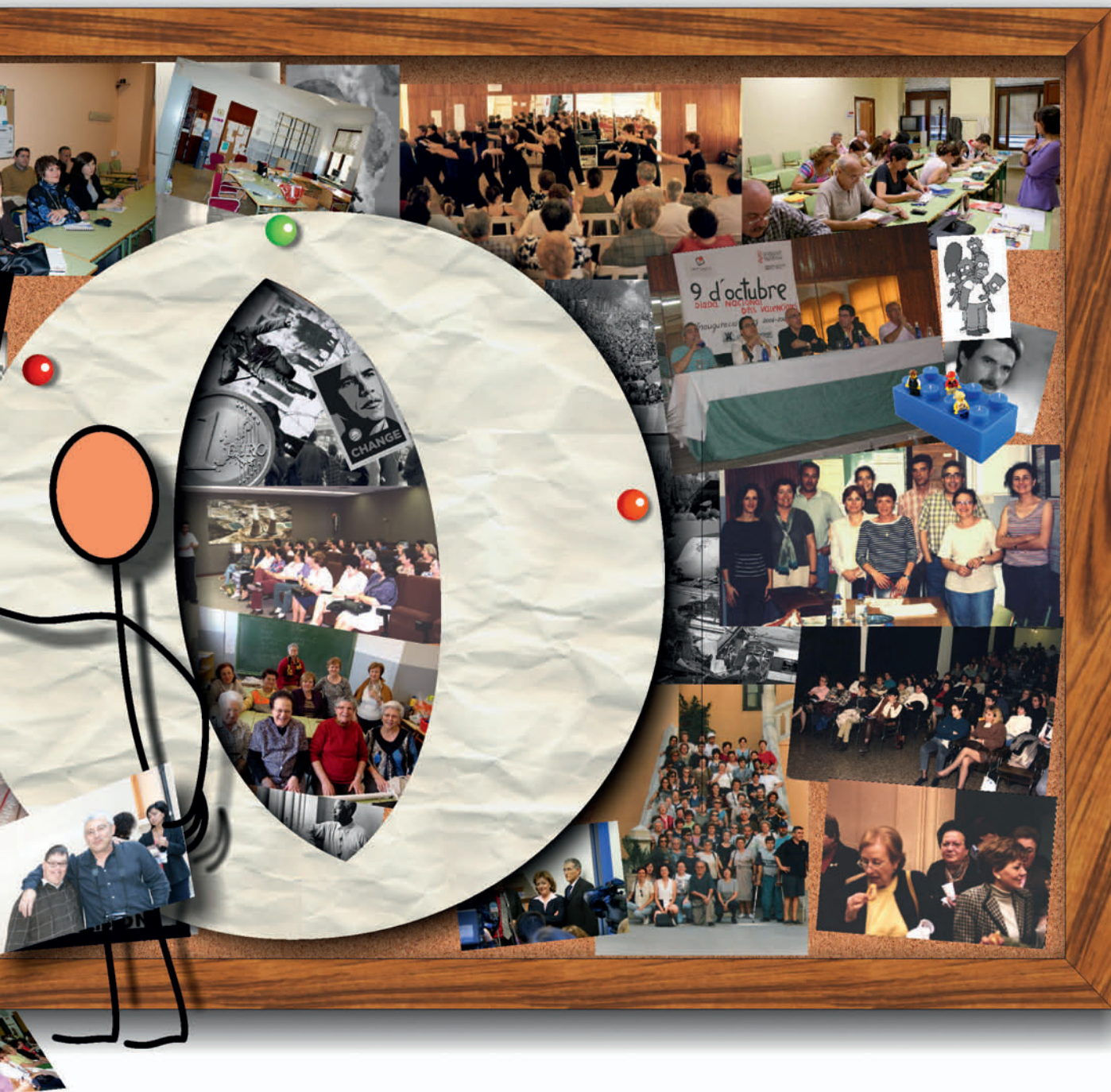
No és fàcil que entre les nacionalitats de l'Estat espanyol hom pugui trobar-ne cap altra que, com la del País Valencià, tinga una bandera, senyera, estendard o com vulga denominar-se tan documentada, amb tanta certesa de quina ha estat, de quina ha de ser i és. Fins i tot els qui la van tenir abans que nosaltres, Aragó, Catalunya i Mallorca, difícilment tindran un tan inesborrable seguit de papers escrits, d'iconografia, de clamor popular, sobre aquest constant i gloriós flamejar d'or i gules pels solcs de llur història més particular i pròpia.

La senyera de les quatre barres vermelles sobre camper d'or és un patrimoni inalienable. El País Valencià no pot renunciar-hi, no pot alterar-la perquè significaria perdre la continuïtat de la seva història, trencar amb l'hair, sense el qual és inviable l'avui i el demà. Lluny es troba el Retaule de Sant Jordi, però el valencià que visitarà el Museu Victòria i Albert, a Londres, i en veurà la taula central, la de la "Batalla del Puig", si la senyera que hi apareix ja no és la seua, sentirà una vergonya immensa, la d'aquell que refusa els seus pares, renega dels seus cognoms i sent el buit de no saber quina és la seua pàtria ni on està la casa en què va nàixer. Qui veurà el retaule de la Sala Capitular d'Alzira, en entrar en aquella casa, no sabrà qui és el foraster, l'estrany, si ho és l'Àngel que hi du la senyera des de fa segles o ell que acaba d'arribar-hi. I al Palau de la Generalitat, a la seva Capella i al seu Saló de Corts, alçar la vista, mirar el Sant Àngel cara a cara serà impossible: per això l'hi posaren els diputats de la nostra Generalitat, per defensar-nos de nosaltres mateixos, per evitar que cometéssim el gran disbarat històric de perdre la nostra més preada senya d'identitat com a poble, com a nació noble que es vanta de ser-ho.

Pere M. Orts i Bosch, Història de la senyera al País Valencià.

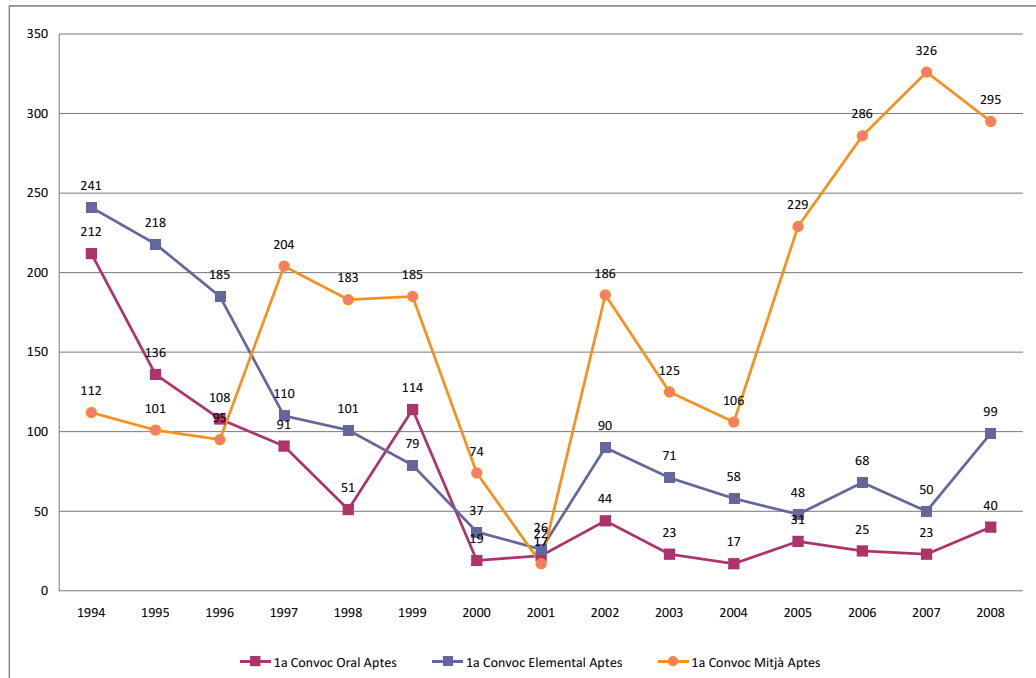

Les dos gràfiques que teniu tot seguit corresponen a la quantitat d'aspirants que han aconseguit la qualificació d'apte en les proves dels nivells Oral, Elemental i Mitjà de la **Comissió Examinadora d'Ontinyent** de la Junta Qualificadora de Coneixement del Valencià; amb dades que van **des de l'any 1994 fins a 2008**.

Quant a la primera convocatòria (juny) es pot observar:

- En l'Oral, una quantitat decreixent en el nombre d'aptes, de 212 en 1994 a 40 en 2008, perquè les matrícules han anat en el mateix sentit.
- També en l'Elemental es passa de 241 aptes en 1994, a 99 en el 2008 ja que també és un nivell amb un decreixement progressiu.
- En el nivell Mitjà trobem el cas contrari ja que la quantitat de persones que realitzen la prova d'aquest nivell fa que cada convocatòria hi haja un augment considerable i progressiu que passa dels 398 aspirants amb 112 aptes pel juny de 1994 (41,64%), als 678 aspirants amb 295 d'aptes (48,29%) en el mateix mes de l'any 2008.

La segona convocatòria (novembre) ens ofereix unes dades molt semblants, encara que sempre és menor la quantitat d'aspirants i per tant la d'aptes. Segueix sent el Mitjà el nivell amb major demanda i amb més alumnes aptes ja que en 1994 hi van haver 261 aspirants amb 121 aptes (62,44%), mentre que en 2008 hi va haver 558 aspirants amb 115 aptes (35%).

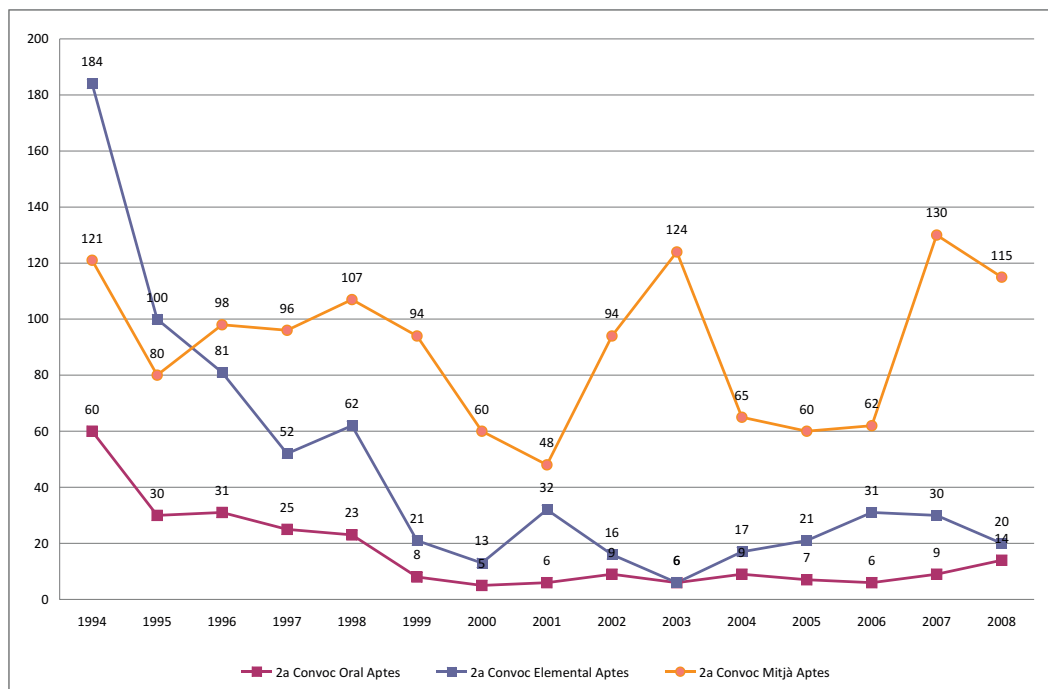

En l'any **2009** cal destacar primerament que es produeix un canvi substancial en els models de les proves seguint les pautes de la Unió Europea sobre el Marc comú europeu de referència per a les llengües.

En les gràfiques que corresponen a aquest any, l'anàlisi es completa amb les dades del nivell **Superior** amb qual, des de juny, també compta la Comissió d'Ontinyent després de molts anys de demanda. Podeu, en este cas, analitzar no sols el nombre d'aptes sinó també d'aspirants i assistents en cada nivell en les dues convocatòries.

Per a la 1a convocatòria de juny els nivells amb més demanda són el Mitjà amb 891 aspirants i el Superior amb 275, encara que el nombre d'aptes en el Mitjà té un decreixement important ja que només trobem 161 (20%), mentre que al Superior amb 25 aptes s'arriba a un 11%. Pel que fa a la convocatòria de novembre hi ha un augment en la quantitat d'assistents, en el nivell Mitjà de 593 amb 143 aptes (24,11%) i en el Superior, de 202 assistents amb 19 aptes (9,41%).

En els nivells Oral i Elemental continua el decreixement progressiu en el nombre de matrícules. L'Oral té 51 i 24 aspirants en cada convocatòria amb un percentatge d'aptes que va del 70% pel juny al 86 % al novembre. D'altra banda, l'Elemental té respectivament 203 i 135 aspirants en cada convocatòria amb un percentatge d'aptes que supera lleugerament el 50%.

La decoració dels tres replanells de l'escala ha sigut el treball realitzat en el taller d'estiu del curs 2009-2010.

Quan la direcció del centre ens va fer la proposta, vam pensar que els tres replanells no haurien de ser tres dibuixos que ens agradaren, sense més ni més. Volíem que tingueren alguna connexió.

La sol.lució va ser fàcil. Vam pensar en una demostració didàctica de la història de la ceràmica a les nostres terres; des dels orígens islàmics, passant pel gòtic i acabant amb el barroc.

Amb aquesta idea es va formar un equip de voluntaris del taller de ceràmica que amb il.lusió han estat treballant el mes de juliol i setembre sense adonar-se si feia molta calor (que n'ha fet) o poca.

Els replanells decorats tenen una mida de dos metres per u amb quaranta. Per al primer pis vam modelar un rajol hexagonal amb un xicotet relleu central que es el logotip de l'escola, la qual cosa és una insignificant llicència dins del conjunt que no desdiu de la idea de representació oriental.

Després de fer el motle al rajol vam fabricar les cinquanta-quatre peces que formen la composició. Aquest rajol es complementa amb unes peces de forma romboïdal i vidriades d'òxid de coure amb ribetejat el conjunt amb un taulellet quadrat de deu per deu centímetres, vidriat també amb el mateix color i decorat amb mig mocadoret.

Pel que fa al segon pis hem utilitzat el rajol tipus alfardó combinat amb un altre quadrat amb coberta d'estany i decoració en cobalt. Aquesta decoració està basada en una comanda que va fer **Alfons el Magnànim** a Manises per a un castell que estava edificant a Nàpols. Les divises utilitzades ací no són les mateixes que s'utilitzaren en el castell del Magnànim sinó una barreja de dites, locucions, frases fetes i sentències de l'Edat Mitjana.

I per al tercer pis ens hem inspirat en una estança del **Palau dels Borja de Gandia**. Està format per rajols de vint per vint centímetres amb una sanefa de deu per deu centímetres quadrats. En el mosaic estan representats els quatre elements: *el Foc*, representat pel Sol; *l'Aire*, representat per les aus i el vent; *l'Aigua*, representada pels peixos i les naus; i *la Terra*. Tot el conjunt es diferencia dels altres per la rica policromia pròpia del segle XVIII.

Rosario Palma
Cap del Departament d'Artístiques del CFPA

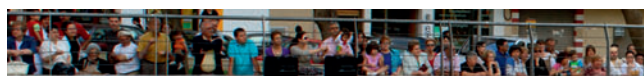
exhibició de tallers

exhibició de tallers

Domicilia ací la teua nòmina

...i viu tranquil

Compte Nòmina sense gastos de manteniment ni administració. Vine a comprovar-ho

SANT CARLES
CENTRE DE FORMACIÓ
DE PERSONES ADULTES
O N T I N Y E N T

C/ Maians, 53. Ontinyent 46870

Tel. 962915494

Fax 962388139

www.fpaontinyent.com

c-electrònic: 46019325@edu.gva.es

info@fpaontinyent.com